

ΠΡΟΣ ΤΟ

ΛΑΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΕ ΚΡΙΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Ἡ ἑλληνική κοινωνία σέ παρατεταμένη κρίση

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνῆλθε τόν παρελθόντα Ὀκτώβριο ἐν μέσῳ καί πάλη ποικίλων κοινωνικῶν καί οικονομικῶν προβλημάτων, σέ μία καμπή κρίσιμων ἀνακατατάξεων. Ὡς κοινωνία, καλούμαστε νά ὑπερβούμε σύνθετα προσκόμματα καί σοβαρές παθογένειες καί στρεβλώσεις. Ὡς Ἐκκλησία, καταθέτουμε τήν κοινή μας ἀγωνία γιά τό παρόν καί τό μέλλον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καί ἀναλογιζόμαστε τίς εὐθύνες μας καί τίς δυνατότητες ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς μας σέ στιγμές φθορᾶς καί εὐτελισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ὑποτιμήσεως τοῦ ἱεροῦ χαρακτήρα του καί ἀπαξιώσεως οὐσιωδῶν πνευματικῶν ἀξόνων τοῦ κοινοῦ μας βίου.

Καί ἐνῶ ἡ κοινωνία νοσεῖ βαθύτατα, τό βασικό της κύτταρο, ἡ οἰκογένεια, ἀργά ἀλλά σταθερά, ἀλλοιώνεται καί διαλύεται. Δέν γίνεται ὅμως νά μᾶς διαφεύγει τό γεγονός ὅτι ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας ἀποτελεῖ διαχρονικά τό πιό ἐγγυημένο καί ἀσφαλέστερο κοινωνικό πλαίσιο γιά τήν ὀρθή διαπαιδαγώγηση καί τήν ἀγωγή τῶν νέων μελῶν τῆς κοινωνίας μας. Ἡ οἰκογένεια διαπλάθει τίς παιδικές ψυχές «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» καί προετοιμάζει τά ἐνεργά μέλη τῆς κοινωνίας, τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν ἐπαγγελμάτων, τοὺς κάθε εἴδους ἡγέτες ἐνός τόπου.

Ἀποτελεῖ κοινό τόπο ἡ διαπίστωση ὅτι στίς μέρες μας ὁ οἰκογενειακός θεσμός δοκιμάζεται δεινά καί πλήττεται, καθημερινά καί συχνά ἀθέατα, ἀπό πολλές ἐκπτώσεις καί στρεβλώσεις. Κάθε ἐκτροπή ἀπό τήν ὑγιή πορεία τῆς οἰκογένειας ὀδηγεῖ σέ διάφορες ἀλλοιώσεις. Βεβαίως, ὁ κίνδυνος νά ἐκπέσει ἡ οἰκογενειακή συμβίωση σέ γυμνή σύμβαση ὑπῆρχε καί σέ παλαιότερες ἐποχές. Σήμερα ὅμως, ὄλοι ἀναφέρονται κυρίως καί κατ' ἐξοχήν στά ἀτομικά δικαιώματά τους καί ἠθισμονοῦν τίς ὑποχρεώσεις τους. Ἡ ἴδια ἡ ἔννοια τοῦ φύλου ἤδη θεωρεῖται μεταβλητή καί ἐπαμφοτερίζουσα. Ἡ ἰκανότητα νά διακρίνει κανεῖς τήν ἱερότητα τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύλων στόν σύγχρονο κόσμο μοιάζει νά χάνεται βαθμικῶς.

Γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, βεβαίως, ὁ γάμος δέν ἐγκαθιδρύει μόνο μία κοινή καί ἐμπειρική πορεία πρὸς τή θέωση καί τόν μεταμορφωμένο κόσμο τοῦ Θεοῦ· ἐγγυᾶται, μέ τή γέννηση καί τήν ἀνατροφή τῶν τέκνων, ὅχι ἀπλῶς τή βιολογική ἐπέκταση τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλά κυρίως τήν πνευματική διαιώνιση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ὁ γάμος καί ἡ οἰκογένεια καθιστᾶ, συνεπῶς, τόν ἄνθρωπο συνδημιουργό τοῦ Θεοῦ καί τόν ἐπιφορτίζει μέ τή μεγαλύτερη εὐθύνη ἀπό ὅλες, τήν εὐθύνη ἐναντί τῶν παιδιῶν μας. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος προτρέπει τόν ἀκροατῆ του μέ τά ἀκόλουθα λόγια: «Ἐκκλησίαν ποίησόν σου τήν οἰκίαν· καί

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στά παιδιά της
μέ τή γλῶσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2013

47

γάρ ὑπεύθυνος εἶ και τῆς τῶν παιδίων σωτηρίας»· δηλαδή: «Κάνε τό σπίτι σου ἐκκλησία· γιατί εἶσαι ὑπεύθυνος και γιά τή σωτηρία τῶν παιδίων σου». Μέ τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Ἐφ. 5, 32), τό μυστήριο τοῦ Γάμου «μέγα ἐστίν», «eis Χριστόν και eis τήν ἐκκλησίαν». Κάθε οἰκογένεια διατηρεῖ μία ἱερή, μοναδική και ἀνεπανάληπτη ἀξία, ἐφ' ὅσον εἰκονίζει τό μυστήριο πού συνέχει και συ-γκροτεῖ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο ὅμως σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ κανείς νά τήν ὑποβαθμίζει ἢ ἀκόμη και νά τήν ὑποκαθιστᾷ. Μπροστά στή σύγχρονη και πολυποικίλη κρίση και ἀγωνία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, «ἐν ἡμέραις πονηραῖς, ἐν αἰς ἡ τῶν πολλῶν ἀγάπη ἐψύγη», ἡ χριστιανική ἀνασυγκρότηση τοῦ θεοῦδρουτου θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας μπορεῖ νά ἀποτελέσει τό καλύτερο φάρμακο σέ ὅποιαδήποτε διαβρωτική κατάσταση. Χρειάζεται ὅμως νά μαρτυρήσουμε και νά ἐπαναδιατυπώσουμε τή βαρύτητα ἀλλήλα σώζουσα, ζωοποιούσα και λυτρωτική ἀλήθεια, ἡ ὅποια προκύπτει ἀπό κάθε σωστά δομημένη οἰκογένεια, ἀπό κάθε κατ' οἶκον Ἐκκλησία.

Οἱ «ἐκτροπές τῶν οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ» ἢ οἱ ἀναδυόμενες «ἐναλλακτικές μορφές οἰκογένειας» στή σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα συνιστοῦν φαινόμενα πού ἀποδεικνύουν τήν ἐκκοσμίκευση και τόν ἀποχριστιανισμό τῶν σύγχρονων δυτικῶν κοινωνιῶν –κοινωνιῶν και ἡσῶν, ἐν τούτοις, μέ πλούσιο χριστιανικό παρελθόν. Αὐτό, ἐν πολλοῖς, ἰσχύει και γιά τήν ἐλληνική κοινωνία. Ἀπαιτεῖται, συνεπῶς, προβληματισμός και μελέτη σοβαρή γιά τή διαφύλαξη και τήν προκοπή τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ θεσμοῦ, τόν ὅποῖον ὀρθά ὀνομάζουμε και «μικρή Ἐκκλησία». Ἐλλήσαστε, και αὐτό πού θεωρεῖται ὡς «κρίση», μπορεῖ τελικά, ἂν τό θελήσουμε, νά γίνει εὐκαιρία γιά ἀνασυγκρότηση. Νά σημαίνει τήν κατάρρευση και τό τέλος τοῦ παλαιοῦ τρόπου ζωῆς και τήν ἀρχή μιάς νέας δημιουργίας ἐν Χριστῷ, τῆς ἀναπλήσεως τοῦ πεπρωτότου κόσμου.

Ὁ ὑλιστικός και μηδενιστικός τρόπος ζωῆς, ἡ ἐκλειψη ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους και ἀληθινῆς ἀγάπης, τά νέα ἐργασιακά και οικονομικά δεδομένα, οἱ ἀλληλαγές τῶν ρόλων και ἀλλοι ἐνδεχομένως παράγοντες, ἀλλοίωσαν και «σμίκρυναν» τήν οἰκογένεια. Ὁ μυστηριακός χαρακτήρας τῆς, ἡ ὑπερβατική τῆς ἀναφορά «eis Χριστόν και eis τήν Ἐκκλησίαν», μοιάζει νά ἀνοεῖ ἢ νά μὴν ὑφίσταται γιά πολλοὺς συνανθρώπους μας. Ὅλοοι αὐτοὶ οἱ λόγοι, ἴσως και ἀλλοι, συνετέλεσαν στήν ἐμφάνιση μορφῶν γάμου

και ὀργάνωσης τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, οἱ ὅποιοι, ὑπό τό φῶς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, θεωροῦνται ἐκτροπές τῆς οἰκογένειας και, κατά τή σύγχρονη ἐκκοσμηκεμένη ἀντίληψη, ἐναλλακτικές μορφές τῆς. Πρόκειται γιά τόν πολιτικό γάμο, τή μονογονεϊκή οἰκογένεια, τήν ἐλεύθερη συμβίωση και τόν λεγόμενο γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Κατά τήν πρόσφατη θέσπισή του, τό λεγόμενο *Σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης* ἀποτελεῖ καθεστῶς διαφορετικό ἀπό τόν γάμο: πρόκειται γιά ἐναλλακτική μορφή μόνιμης συμβίωσης και ὄχι γιά μορφή «χαλαροῦ» γάμου. Κατά τή νομική προσέγγιση, ἐπιχειρεῖται νά ρυθμιστεῖ νομοθετικά ἓνα ὑπαρκτό κοινωνικό φαινόμενο, δηλαδή ἡ γέννηση παιδιῶν ἐκτός γάμου, οἱ μονογονεϊκές οἰκογένειες, πού συνεχῶς αὐξάνονται, και οἱ ἀπροστάτευτες γυναῖκες ἀπό τή μακροχρόνια πολλήσ φορές ἐλεύθερη συμβίωση. Ἀναμφίβολα, στήν κατηγορία αὐτή θά βρεθοῦν και πολλοί πού εἶναι βαπτισμένοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ὅμως εἴτε δέν γνωρίζουν εἴτε ἐμποροῦνται ἀπό ἰδέες και ἀντιλήψεις ξένες και ἀντίθετες πρὸς τή διδασκαλία, τήν παράδοση και τό ἤθος τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσο, τό συγκεκριμένο σχῆμα συμβίωσης, νομοθετικά πλέον κατοχυρωμένο, μπορεῖ νά ἐπηρεάσει ἀρννητικά τή χριστιανική ἀντίληψη περὶ γάμου και οἰκογένειας τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ὅρισμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνα πού γιά διάφορους λόγους, ἐπιπόλαια κι ἀβασάνιστα, θά ἐπιλέξουν γιά κάποιο διάστημα ἢ και μόνιμωσ τόν συγκεκριμένο τρόπο ἐλεύθερης συμβίωσης, πρόκειται νά ἀρνηθοῦν τήν ἐκκλησιαστική ἱερολογία τῆς συζυγίας τους.

Ἡ Ἐκκλησία μελετᾷ eis βάθος τά φαινόμενα αὐτά και μέ τή συμβολή στελεχῶν τῆς, κληρικῶν και λαϊκῶν, μέ ἐξειδικευμένες γνώσεις και θεολογική συγκρότηση, διαμορφώνει τήν ἐκκλησιαστική μαρτυρία τῆς, καθώς και τήν ποιμαντική ἀντιμετώπιση ὄλων αὐτῶν τῶν ἐν ἀλληλακτικῶν πρὸς τή συμβατική οἰκογένεια σχημάτων ὀργάνωσης τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου στήν ἐποχή μας. Στήν περίπτωση τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης, βιώνουμε πλέον τή βαθιά θεολογική και κοινωνική ἀλλοίωση τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας. Ἡ οἰκογένεια δέν θεωρεῖται πλέον «μικρή Ἐκκλησία», ἀλλὰ ἀπλή συμβίωση τοῦ ἐνός μέ τόν ἄλλο. Ἡ ἱερολογία τοῦ Γάμου δίνει τήν ἐντύπωση βαρύτατης δέσμευσης και φαντᾶζει σάν ἀναχρονιστικό γεγονός, σάν πράξη πού δέν ἔχει νόημα, ἐν τέλει ἀπλήσως σάν μιά φοδικηορική τε-

λετή. Δέν εκφράζει γιά έκείνους τίποτε τό υπαρξιακό ούτε ένέχει έσχατολογικές ή άλλες μεταφυσικές προσδοκίες.

Ή αύξηση τών διαζυγίων, άξιοπρόσεκτη στίς μέρες μας, άποκαλύπτει τήν έπιπολαιότητα τών σημειών άνθρώπων και τή ρηχότητα τών αισθημάτων σέ σχέση μέ τούς παλαιότερους, οι όποιοι, άσφαλώς δέν ήταν τέλειοι, όμως οι γάμοι τους διαρκοΰσαν μιά ζωή. Παρατηρείται έπίσης στήν έποχή μας τό φαινόμενο οι άνθρωποι δύσκολα νά άποφασίζουν νά προχωρήσουν σέ γάμο, συνεπώς και στή δημιουργία οικογένειας, όχι μόνον έξ αιτίας άντικειμενικών δυσκολιών, τής οικονομικής κρίσης, τής άνεργίας και τής δυσκολίας νά ένταχθούν στήν άγορά έργασίας, αλλά και γιά άλλους δευτερεύοντες λόγους.

Θεολογικές καί ποιμαντικές προσεγγίσεις τής οικογένειας σήμερα

Παρά τήν κρίση τών μορφών του σύγχρονου κοινωνικού βίου, ό κόσμος πάντοτε θά προσδοκά άπό τήν οικογένεια καλούς και καλλιεργημένους άνθρώπους οι όποιοι θά του προσφέρουν τήν καλή και δημιουργική του «άλληλοΰωση». Σέ αυτήν τήν άγωνιώδη προσδοκία τής εποχής, ή άγία μας Έκκλησία εκφράζει δημοσίως τή θεολογική της μαρτυρία και συγχρόνως τήν συχνά άθέατη και άθόρυβη ποιμαντική της διακονία και προσφορά. Σέ αυτό τό πλαίσιο, ή έπαναθεώρηση τής οικογένειας, ή όποία είναι άπολύτως άναγκαία γιά τήν κατά Χριστόν ζύμωση τής κοινωνίας και τήν επί τά βελτίω άλληγή, δέν σημαίνει τίποτε άλλο παρά τόν εκ νέου «έκκλησιασμό» της και τήν έπανάσυνδesh της μέ τήν εύχαριστιακή έμπειρία τής τοπικής Έκκλησίας. Ή «μικρά Έκκλησία», όπως όνομάζει τήν οικογένεια ό ιερός Χρυσόστομος, καλείται νά διευρυνθει βιωματικά και υπαρξιακά στίς διαστάσεις τής μεγάλης Έκκλησίας. Απαραίτητες είναι άκόμη τόσο ή πνευματική προετοιμασία τών νέων ζευγών στήν πορεία τους προς τόν γάμο, όσο και ή διαρκής στήριξη τους στήν οικοδόμηση τής μικρής τους Έκκλησίας, ώστε νά μόν αισθάνονται έγκαταλελειμμένοι άποκλειστικά στίς δικές τους δυνάμεις.

Ή άποστολή και ή προσφορά τής Έκκλησίας προς τήν κατεύθυνση αυτή είναι ή δημόσια, μετά παρησίας και προς κάθε κατεύθυνση κατάθεση τής μαρτυρίας της γιά όλον τον κόσμο, χωρίς διακρίσεις φύλου, ηλικίας, κοινωνικής θέσης, ένθότη-

τας ή πίστης, περί του νοήματος τής έν Χριστώ ζωής και τής υπερέβασews τής φθοράς και του θανάτου· περί τής δυνάμews τής πίστεως στον Χριστό· περί τής οικογένειας ως εύλογημένης μορφής κοινωνίας προσώπων, όχι ως αυτοαναφορικής ένώσεως άτόμων, και ή παντοειδής στήριξη και υπερέσπιση της.

Κάθε οικογένεια είναι άληθινά μιά «μικρή έκκλησία» και, έπομένως, άποτελεί πρόγευση και δρόμο προς τό μυστήριο τής Βασιλείας του Θεού. Ό Χριστός είναι ό Νυμφίος τής Έκκλησίας (Μτ. 9, 15-25, 1 κ.έ.· Μκ. 2, 19-20· Λκ. 5, 34-35· Ίω. 3, 29) και ό Ίδιος άναφέρει στήν παραβολή του γαμήλιου δείπνου ότι «*ώμοιωθη ή βασιλεία των ουρανών άνθρώπω βασιλεί, όστις έποίησεν γάμους τω υίω αυτού*» (Μτ. 22, 2). Ό Άπόστολος Παΰλος συμβουλεύει τούς άνδρες νά άγαποΰν τίς γυναίκες τους «*καθώς και ό Χριστός ήγάπησεν τήν έκκλησίαν και έαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής, ίνα αυτήν άγιάση καθάρισας τω λουτρw του ύδατος έν ρήματι, ίνα παραστήση αυτός έαυτw ένδοξον τήν έκκλησίαν, μή έχουσαν σπιλον ή ρυτίδα ή τι τών τοιούτων, άλλη ίνα ή άγία και άμωμος*» (Έφ. 5, 25-27).

Ή «κατ' οίκον» μικρή αυτή έκκλησία ύφίσταται στήν πληρότητα και τήν αυθεντικότητά της ως όργανικό τμήμα τής κατά τόπους Έκκλησίας και όχι άνεξάρτητα άπό αυτή. Στή χριστολογική και έκκλησιολογική της προοπτική ή οικογένεια βρίσκει τήν πραγματική της άξία και γίνεται κοιτίδα γιά τήν ολοκλήρωση και τελείωση τών μελών της. Έξω άπό αυτήν, κινδυνεύει νά μεταβληθει σέ έστία άνάπτυξης όμαδικού έγωισμού και ιδιοτέλειας. Μέσα στήν ίδια προοπτική ένεργείται ή ένότητα τής χριστιανικής οικογένειας και ή ιεράρχηση τών μελών της. Ό λόγος του Χριστού «*εί τις θέλει πρώτος είναι, έσται πάντων έσχατος και πάντων διάκονος*» (Μκ. 9, 35) δέν ισχύει μόνο γιά τήν Έκκλησία, αλλά και γιά τήν οικογένεια.

Τό πραγματικό πρόβλημα του Γάμου σήμερα δέν είναι τόσο ή διάσπαση προς τόν άλλον, όσο ή ειδωλοποίηση και ή αυτονόμηση τής οικογένειας, ή έλλειψη πορείας, μαρτυρίας και προσανατολισμού του Γάμου προς τή Βασιλεία του Θεού. Στήν περίπτωση αυτή, ή οικογένεια έχει πάψει νά ύπάρχει γιά τή δόξα του Θεού και νά άποτελει μυστηριακή είσοδο στήν παρουσία Του. Αυτό πού διαλύει τόσο εύκολα τή σύγχρονη οικογένεια και κάνει τό διαζύγιο σχεδόν φυσική σκιά της, δέν είναι ή έλλειψη σεβασμού προς τόν οικογενειακό θεσμό, αλλά

ή ειδωλοποίησή του, ή ἄρνηση νά ἀποδεχθοῦμε τὸν Σταυρό μέσα στὸν Γάμο.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκδηλώνεται περισσότερο τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν κατάσταση τῆς οἰκογένειας καὶ τῆ στήριξή της. Σὲ Συνοδικό ἐπίπεδο, στὴν πατρίδα μας λειτουργεῖ, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸ 1999, ἡ *Εἰδική Ἐπιτροπὴ Γάμου, Οἰκογενείας, προστασίας τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος*, ἡ ὁποία, μὲ τὴ σοβαρὴ καὶ ἐθελοντικὴ ἐργασία τῶν μελῶν της, προσφέρει ἰκανὸ καὶ σπουδαῖο ἔργο, μὲ τὴ διοργάνωση πανελλαδικῶν συνεδρίων, τὴν ἐφαρμογὴ πιλοτικῶν ποιμαντικῶν προγραμμάτων, τὴν κατάρτιση στελεχῶν καὶ ἄλλης δραστηριότητες. Παράλληλα καὶ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση ἐργάζεται καὶ ἡ *Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Γυναικείων ζητημάτων*. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐξ ἴσου σημαντικό εἶναι καὶ τὸ πιλοτικὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιὰ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυση τῶν τρίτεκνων οἰκογενειῶν τῆς Θράκης, τὸ ὁποῖο ἀγόγυστα ἐνισχύουν ἐδῶ καὶ 14 ἔτη ὅλες οἱ Ἱερᾶς Μητροπόλεις.

Ἦδη πολλὲς ἀπὸ αὐτές, μὲ τὴν πρόθυμη καὶ ἀξιόλογη βοήθεια κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἔχουν δημιουργήσει νέες δομές γιὰ τὴν κατάρτιση τῶν γονέων καὶ τὴν παροχὴ συμβουλευτικῆς στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν. Σχοιῆς προετοιμασίας τῶν ὑποψηφίων γιὰ γάμο, Σχοιῆς Γονέων, Συμβουλευτικοὶ Σταθμοί, *Κέντρα Στήριξης τῆς Οἰκογένειας* (ΚΕ.Σ.Ο.), Βιωματικὲς Ὅμαδες, Συνέδρια, ὁμιλίες, ραδιοφωνικὲς καὶ τηλεοπτικὲς ἐκπομπές, ἐκδόσεις βιβλίων, κατασκηνώσεις, νεανικὲς συναντήσεις καὶ κατηχητικὲς συντροφίες, προσωπικὴ-ἀτομικὴ συμβουλευτικὴ στό ἱερό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, στήριξη τῶν πολυτέκνων, τῶν ἀγαμῶν μπτέρων καὶ παροχὴ ὑλικῆς βοήθειας ὅπου χρειάζεται, σέ χρήματα, τροφίμα, ρουχισμό καὶ φάρμακα. Ἡ ἐνημέρωση τῶν

νέων καὶ τῶν μεγαλύτερων ζευγαριῶν καὶ ὁ διάλογος μαζί τους κρίνονται ποιμαντικὰ ἀπαραίτητες πρωτοβουλίες, ὥστε νά ὀδηγοῦνται πρὸς τὴν «τελείαν ἀγάπην» καὶ νά προλαμβάνονται παράνομες σχέσεις, διαζύγια καὶ ἐκτρώσεις μεταξύ ἐκείνων πού, ἐνῶ δηλώνουν πιστοὶ καὶ προτιμοῦν τὸ ἐκκλησιαστικὸ μυστήριο, τὸ βιώνουν ὁμως μᾶλλον ἐπιφανειακά, ὡς πολιτιστικὸ αὐτονόητο. Ἀκόμη, ἡ διεκδίκηση δικαιωμάτων ὑπὲρ τῶν εὐπαθῶν κυρίως ὁμάδων δέν μπορεῖ νά εἶναι ἕξω ἀπὸ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ποιμένων.

Σὲ κάθε περίπτωση, ἡ Ἐκκλησία μελετᾷ νέες μορφές ποιμαντικῆς δράσης προκειμένου νά ἀναζητήσει τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν καὶ νά μὴν ἀφήσει καμία εὐκαιρία ἐπικοινωνίας μὲ τίς οἰκογένειες νά χαθεῖ ἀνεκμετάλλητη, ἀλλὰ νά εἶναι οὐσιαστικά καὶ ἐποικοδομητικά παρούσα σέ κάθε χαρὰ ἢ θλίψη τῶν παιδιῶν της. Δίχως νά ἐφθουχάζει ἀπὸ τὴ σημασιότητα τῶν περιπτώσεων, ἐτοιμάζεται νά ἀντιμετώπισει ποιμαντικὰ τίς προσωπικὲς καὶ γαμικὲς σχέσεις πού ἀναπτύσσονται μεταξύ χριστιανῶν καὶ ἀλλοπίστων στό πλαίσιο τῆς θρυλούμενης ἀλλὰ ὑπαρκτῆς πλέον πολυπολιτισμικότητας καὶ τοῦ σαγηνευτικὰ προβαλλόμενου πλουραλισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, στίς σύγχρονες αὐτές συνθήκες τῆς ραγδαίας ἐκκοσμικεύσεως, θά συνεχίσει νά κατηχεῖ τόσο τοὺς πιστοὺς, ὅσο κι ἐκείνους πού ἐπιθυμοῦν νά ζοῦν ἐκτὸς τῶν κόλπων της, πρὸς τὸ βαθύτερο νόημα καὶ τὴ σημασία τῆς χριστιανικῆς οἰκογένειας, σέ μιά προσπάθεια ἐπανεαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων στὴν ἐποχὴ τοῦ ἄκρατου μηδενισμοῦ καὶ τῆς γενικευμένης ἐκπτώσεως κάθε νοήματος. Στὴν ἀποκατάσταση καὶ τὴν ἐπανεύρεση τῆς χριστιανικῆς συνείδησης σχετικά μὲ τὸ νόημα τῆς προσωπικῆς πίστεως καὶ τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων βρίσκεται καὶ τὸ νόημα τῆς οἰκογένειας σήμερα.

Γιὰ περισσότερες πληροφορίες στό διαδίκτυο

1. www.ecclesia.gr

2. www.apostoliki-diakonia.gr

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.204.

Διανέμεται δωρεάν μὲ τὴ φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.